

Arrest

nr. 182 951 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 2 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2016 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 december 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. MANS loco advocaat E. VAN EECKHOUDT en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 oktober 2015 een aanvraag in om, als au pair, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 oktober 2015 de beslissing om verzoekster tot een verblijf in het Rijk te machtigen tot 20 september 2016.

1.3. Via een op 15 september 2016 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in het kader van studies, tot een verder verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 oktober 2016 de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van studente, die verzoekster op 16 november 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 15.09.2016 bij de burgemeester van Sint-Pieters-Leeuw door [B.A.I.M.C.], [...], onderdaan van Filipijnen, [...], in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, wordt verworpen.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene naar België is gekomen met een D-visum voor Au-pair en zij in het bezit werd gesteld van een A-kaart geldig tot 20.09.2016;

Overwegende dat betrokkene ter staving van de aanvraag statuutswijziging als student een inschrijving via mail voorlegt aan het opleidingsinstituut OTCG te Antwerpen voor de opleiding Traditionele Chinese geneeswijzen;

Overwegende dat deze opleiding niet beantwoordt aan artikel 58 en 59 van de wet van 15/12/58 gezien het wordt gevolgd aan een niet-erkende instelling en gezien het inschrijvingsattest, dat slechts voorziet in 20 lesdagen, geen betrekking heeft op een onderwijs met volledig leerplan;

Overwegende dat betrokkene een bijlage 32 voorlegt dewelke niet is vergezeld van een officieel document om de solvabiliteit van de garant te kunnen nagaan; de taks-on-web aangifte betreft slechts een simulatie en kan derhalve niet worden aanvaard als bewijs van voldoende solvabiliteit van de garant.

Om deze redenen is de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 58 van de wet van 15/12/80 verworpen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 16 november 2016 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

*“naam: [B.A.I.M.C.],
[...]
nationaliteit: Filipijnen
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13,§3 van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan in één van volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven [a]an de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

Overwegende dat de aanvraag om machtiging tot tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 58 op 28/10/2016 is verworpen;

Overwegende dat de verblijfskaart is verstreken sedert 20/09/2016.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat verzoekster geen enkel middel dat is gericht tegen deze beslissing heeft aangevoerd.

3.2. De Raad dient er op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het is gericht tegen het op 16 november 2016 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van “de openbaarheid bestuur”, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1. De akte van kennisgeving maakt melding van een beslissing van 30 september 2016 waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen. (zie stuk 2)

Nochtans voegt men bij de akte van kennisgeving een beslissing van 28 oktober 2016.

De beslissing van 30 september 2016 waarnaar de akte van kennisgeving verwijst is verzoekster onbekend.

Dit vormt een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, en de openbaarheid van bestuur.

2. Overwegende dat de weigerende beslissing op twee motieven is gestoeld met name:

1. De opleiding zou onvoldoende zwaarwichtig zijn

2. De garantverklaring zou niet door officiële documenten geschraagd zijn.

De documenten bij de garantverklaring doet men af als "een taks on web ontwerp aangifte".

Men vergeet evenwel dat deze gecertificeerd werd door een accountant aangesloten bij het instituut voor accountants en belastingconsulenten, met name accountant [W.V.D.V.] uit Lennik. (stuk 3)

De reden waarom er een gecertificeerde verklaring werd gevoegd en niet de aanslag zelf is zeer eenvoudig. Het tax on web systeem van de eigen overheid die de bestreden beslissing trof, lag voor de zoveelste keer plat.

Uiteraard is de overheid aansprakelijk voor haar eigen falende systemen.

Thans werkt de taks on web applicatie wel en wordt de belastingberekening gevoegd. (stuk 4)

Daarmee is punt 2 van de baan.

Wat het eerste punt betreft stelt men dat:

- 1. De opleiding zou worden gevolgd aan een niet erkende instelling*
- 2. Zij zou slechts 20 kalenderdagen in beslag nemen*

Daarop kan als volgt geantwoord worden:

Art. 58. Bepaalt:

Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling (die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen) moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der (in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°), bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeenrecht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan (de Minister) of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

(De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.)

Art. 59. Bepaalt:

Al de (door de overheid) georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatig leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.

- 1. De opleiding wordt gevolgd aan de Karel DE GROTE HOGESCHOOL te Antwerpen, een gereputeerde instelling met erkenning (zie stuk 6).*

2. 20 kalenderdagen van 8 uur is een opleiding van 160 uur praktijkles, het theoretisch gedeelte dient men thuis via zelfstudie te verwerken en dienaangaande worden in januari en juni examens afgenomen met een tweede zitting in september. Dit bewijst op zich reeds dat het om een volwaardige opleiding gaat. Daarenboven bestaat er in het gereguleerd beroep zoals de advocatuur een bijscholingsverplichting van 16 u per jaar. Een vorming die meer dan 10 x zoveel uren behelst dan een bijscholingsverplichting dient uiteraard als een volwaardige opleiding aanzien te worden.

3. De opleiding heeft een volledige leerplan over 3 jaar gezien het een postgraduaat betreft.

Gezien verzoekster de opleiding in het [N]ederlands volgt is dit voor haar een zeer zware belasting.

4. Verzoekster voegt onder stuk 7 en 8 het in artikel 59 bedoelde attest van een erkende onderwijsinstelling.

Daarmee is ook dit argument weerleg[d].

Daarenboven zijn er precedentes, Mevrouw [N.T.V.] heeft deze opleiding wel afgewerkt en daarvoor een erkenning gekregen.

Het niet erkennen van identiek dezelfde opleiding in het dossier van mijn verzoekster is een manifeste schending van art 10 en 11 van de grondwet. Er is geen enkele objectieve maatstaf om in het dossier van mevrouw [V.] de opleiding wel te erkennen als voldoende voor het afleveren van een studentenvisum en in [h]et dossier van mijn verzoekster niet.

Daarenboven heeft mijn verzoekster een vast adres en een garant.

Het is mijn verzoekster niet te doen om onrechtmatig op het grondgebied te blijven, doch wel om te kunnen studeren en zichzelf betere toekomstperspectieven in haar thuisland te geven.

Mijn verzoekster heeft in haar [t]huisland immers een diploma verpleegkunde behaald op het RIVERSIDE COLLEGE te Bacolod City, Filipijnen (zie stuk 5), de equivalentiecommissie erkent dit diploma.

Verpleegster is een knelpuntberoep.

Er waren in de gegeven omstandigheden veel makkelijkere wegen om aan een verblijfstitel te geraken dan als student.

Verzoekster wil in dit land evenwel niet profiteren van een systeem, een sociale zekerheid of een verblijfsmogelijkheid, doch wil[...] hier een Europees diploma halen om in haar thuisland nieuwe deuren te zien opengaan.

Volledig ten onrechte en zoals aangetoond op grond van verkeerde motieven werd cliënte haar aanvraag dienaangaande afgewezen. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Gezien het precedent van mevrouw [N.T.V.] is het ten gronde immers aannemelijk dat de opleiding wel erkend zal worden temeer daar de Karel DE GROTE hogeschool een gereputeerde instelling is.

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing een schending uit van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De beslissing is immers niet gestoeld op een correcte feitenvinding.

Verder maakt de beslissing een schending uit van het vertrouwensbeginsel. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Gelet op de beslissing in het dossier van mevrouw [N.T.V.] mocht verzoekster erop betrouwen dat de overheid in haar concreet geval dezelfde beslissing zou nemen.”

3.2.1. De Raad merkt op dat het feit dat in de akte van kennisgeving van de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk naar deze beslissing wordt verwezen als de beslissing van 30 september 2016, daar waar dit de beslissing van 28 oktober 2016 dient te zijn, niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing zelf door een gebrek is aangetast en dat er bij het nemen van deze beslissing sprake zou zijn van een miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel of van niet nader omschreven regels inzake de openbaarheid van bestuur. Aangezien een gebrek in de kennisgeving de wettigheid van een beslissing op zich niet aantast (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173), blijkt ook niet

dat verzoekster enig belang heeft bij haar grief dat een er een foutieve datumvermelding in de akte van kennisgeving is opgenomen.

3.2.2. Waar verzoekster aangeeft van oordeel te zijn dat de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing niet correct zijn, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst stelt verzoekster dat verweerder het attest dat zij bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd voegde teneinde aan te tonen dat de persoon die voor haar een verbintenis tot tenlasteneming onderschreef voldoende solvabel is wel degelijk als een bewijskrachtig stuk diende te worden aanvaard. Het loutere feit dat een accountant een document waarop een simulatie van belastingaangifte wordt weergegeven heeft ondertekend impliceert evenwel geenszins dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te motiveren dat dit stuk, aangezien het een simulatie betreft, niet kan worden aanvaard als bewijs van de solvabiliteit van haar garant. Door ongestaafd voor te houden dat het tax on web-systeem niet functioneerde op het ogenblik dat zij een bewijsstuk nodig had toont verzoekster evenmin aan dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte of kennelijk onredelijk optrad door aan een door een accountant – en derhalve een persoon die door de garant wordt betaald – opgesteld document geen bewijswaarde te verlenen. De Raad dient tevens te duiden dat hij de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoekster kan dan ook niet nuttig verwijzen naar een aanslagbiljet dat zij weliswaar bij haar verzoekschrift voegt, doch dat zij niet aan verweerder overmaakte ter onderbouwing van haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De Raad merkt voorts op dat dit aanslagbiljet reeds op 17 februari 2016 aan haar garant werd verzonden en zij dus bezwaarlijk kan voorhouden dat zij ingevolge de gebrekkige werking van een informaticasysteem niet bij machte was om nuttige bewijsstukken over te leggen.

In tweede instantie voert verzoekster aan dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat zij een opleiding volgt aan de Karel De Grote Hogeschool (hierna: de KDGH) en dat dit een gereputeerde onderwijsinstelling is. Haar betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers duidelijk dat verzoekster bij haar aanvraag om tot een verder verblijf in het Rijk te worden gemachtigd stukken overlegde waaruit blijkt dat zij was ingeschreven aan het Opleidingsinstituut voor Traditionele Chinese Geneeswijzen (hierna: het OTCG) met het oog op het volgen van de cursus *“de fundamente van de Chinese geneeswijzen”*. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat het OTCG een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling is, zoals bedoeld in artikel 59 van de Vreemdelingenwet, dat het onderwijsattest waarnaar wordt verwezen in artikel 58 van dezelfde wet vermag af te geven. Daarenboven kan uit de documenten die verzoekster aanbracht ook geenszins worden afgeleid dat de opleiding waarvoor zij zich inschreef bij het OTCG kan worden beschouwd als onderwijs met een volledig leerplan. Het betreft hier immers een opleiding die is beperkt tot twintig kalenderdagen. Verzoeksters uiteenzetting dat zij ook aan zelfstudie zal moeten doen en dat advocaten slechts een bijscholingsverplichting hebben ten belope van zestien uur op jaarbasis doet aan het voorgaande geen afbreuk. In zoverre verzoekster nu bij haar verzoekschrift een ander attest voegt waaruit kan worden afgeleid dat zij zich heeft ingeschreven voor de opleiding acupunctuur (post-graduaat) aan de KDGH moet opnieuw worden geduid dat de Raad met deze nieuwe stukken geen rekening kan houden om de regelmatigheid van de eerste bestreden beslissing te beoordelen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Er blijkt evenmin dat verweerder de hem voorgelegde stukken niet aan een deugdelijk onderzoek heeft onderworpen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot de loutere bewering dat een andere vrouw wel tot een verblijf werd gemachtigd met het oog op het volgen van de studies die ook zij wenst te volgen. Er

ligt evenwel geen enkel stuk voor waaruit kan worden afgeleid dat deze bewering enige grond heeft en opdat een schending van het gelijkheidsbeginsel of het non-discriminatiebeginsel zou kunnen worden aangenomen dient verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen aan toont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.5. Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel stelt verzoekster dat, aangezien een andere vrouw wel werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk met het oog op het volgen van de opleiding die zij ook wenst te volgen, zij mocht verwachten dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf zou worden ingewilligd. Met verwijzing naar de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel dient nogmaals te worden gesteld dat verzoekster in gebreke blijft om aan te tonen dat haar bewering enige grond heeft en zij derhalve geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK